

Történetek a kultisták vihara idejéből

A Cultistorm projekthez készült novellás kötet bevezető története

A kötet további szerzői: Balogh József, Bella Katalin, Bojtor Iván, Brittpropper, Czinkóczi Krisztina, Fedina Lídia, Körtvélyes Ákos, Mikházi Bence, Polevyk Galina, Réz Andor, Sólyom Tamás, Sill Katalin, Szabó Zoltán "Zoó_lee"

[A projektet támogathatod a Kickstarteren ide kattintva](#)

[Magyar nyelvű kampányoldal sok információval kifejezetten a hazai támogatóink számára](#)

SZÚCS SÁNDOR

Végtelenbe nyíló ablak

Arkham, 1923. augusztus 27.

Nem tudom, vajon a lelkem mélyébe temetett kimondhatatlan félelmeim, az örület határát súroló nyugtalanító fantáziáim, melyeket titkos kutatásaim tápláltak, vagy ami még rosszabb, a réműletem testet öltött valósága az, amely e kétségbeesett tettemre sarkall. Mivel nem tudom, mi vár rám a következő órákban, s annak milyen következményei lesznek életem hátralévő részére, úgy döntöttem, leírom iszonyatos megpróbáltatásaim történetét, míg eszemnél vagyok, s míg megtehetem. A majdani történések fényében pedig az utókor eldönti, naplóm csupán egy megbomlott elme torzszülött memoárja – vagy ami sokkalta rémisztőbb lenne, maga a valósággá vált, ki tudja milyen vészjósló jövőt hozó rettenet.

I.

A megnevezhetetlen iszonyat pontosan huszonhárom nappal ezelőtt telepedett rá az addig főképp magányos könyvtári kutakodással töltött mindennapjaimra. *Ha* mindaz, amit átéltem, s amiről most beszámolok Önöknek, nem több, mint megtépázott elmeállapotom borzasztó álmokképe – és bár így lenne! – akkor száználmas vízióimért minden bizonytalansággal azon sötét és démonikus tanulmányaim a felelősek, melyeket a Miskatonic Egyetem könyvtárának bizonyos közvélemény elől elzárt őssereg kéziratának tanulmányozásával töltöttem. Álljon hát itt a figyelmeztetés: aki nem akar gyötrelmes sorsomra jutni, az messziről kerülje el a félelmes *Galeano-töredékek* tanulmányozását, *Eibon* hipnotikus hallucinációinak könyvét, a sötétség szféráinak titkait fejtegető *Dhol énekek* olvasását, és legfőképpen kezébe ne vegye az *Enyészet Neveinek* Könyvét, melyet sokan *Necronomicon*ként ismernek. Nem állíthatom bizonyosan, inkább csak valami belső hang súgja, hogy mindezen ocsmány irományok kapcsolatban állnak azokkal az eseményekkel, melyekről alább részletesen is vallomást teszek.

Őrületem és rettegésem magányos utazása egy csütörtöki éjszakán, egészen pontosan 1923. augusztus hónap negyedik napján vette kezdetét, és azóta kötözi gúzsba lelkem. Egy halkán kezdődő, s egyre erősödő, megmagyarázhatatlan forrásból fakadó, és fülsértően magas sípolással kezdődött, amely kíméletlenül rántott ki a tudatlan és emlékek nélküli álmodás békés magányából azon első éjszakán, s az azóta eltelt majd mindegyiken ugyanúgy. Minden éjjel erre a nyugtalanító zajra ébredek az éjszaka legsötétebb idején, amikor mindenki más mélyen és békében álmodik. Mindig ugyanúgy kezdődik. Még magam is a messzi homályos álmok mélyén sodródok, amikor az emberi természet valamely különös titka folytán megérkezik belém a rettentő valóság első kérése – az előbb említett, egyre jobban erősödő sípolás, amely egyszer csak átalakul valamiféle bántóan ocsmány vijjogásszerű süvöltéssé, amihez fogható soha életemben nem hallottam.

Megérkezik, és azonnal elárasztja a pórusaimat, végigsöpör rajtam egy szempillantás alatt, mintha villám csapna belém, olyan villám, amely nem elektromossággal, hanem gyötrelmes méreggel itatna át, hogy eleméssze a józanságomat. El sem tudom képzelni, a lelkem mely darabja kongat azonnal vészharangot, de elég néhány gyorsan szertefoszló pillanat, és máris teljesen éberem reszketek az ágyamban, pislogások nélkül mereven bámulom az éj sötétjébe temetkező, amúgy is sötétre mázolt plafont, s miközben eljut az immáron teljesen éber tudatomig is az az éles, fülbántó sikítás az ablakom felől, úgy érzem, mintha öklömnyi gombóc duzzadna elő a semmiből a torkomba. Egyre nehezebben veszem a levegőt, a bőrömet durva csiszolópapírrá rántja össze az ismeretlen rettenet, és a félelem úgy futkos rajtam, hogy egyszerre érzek égető hőséget és még jobban égető fagyos hideget. Tehetetlenségbe bénulva hallgatom, ahogy a sarokban álló ősi falióra egymás után veri, nem is veri, egyenesen felrobbantja a fejemben a semmibe foszló másodperceket, miközben az ablaküvegen ki tudja milyen teremtmény karcolja érthetetlen firkálmányok közé rejtett üzenetét számomra azon legelső lidérces éjszaka óta. Az óramutató elviselhetetlenül hangossá váló kattogása és a fülsértő vijjogás mellé megérkezik egy harmadik hang is: olyasmi, mint amikor valami fém szerszámmal csikorogva karistolják az üveget. Ettől nyugodt körülmények között is minden embernek a hideg futkosna a hátán – én azonban úgy érzem, mintha tövig mélyesztené a bőrömbé karmait valami jéghideg rettenet, amely szinte feltépi a bőrömet. Ez a három hang pedig elviselhetetlen lármává elegyedik, s úgy érzem, mintha belülről valami hatalmas nyomás akarná szétrobbantja a fejemet, de nem tudom a kezemet védekezésül a fülemre szorítani, mert a rémület szó szerint merev bénaságba kötöz. Aztán eljön az a pont, amikor ordítani kezdek. Nem tudom, meddig tart, lehet, hogy csak néhány másodpercig, de az is lehet, hogy órákon át, de torkom szakadtából ordítok, mert semmi másra nem vagyok képes. Utat engedek az elviselhetetlen rémületnek, a rémület szülte kízó fájdalomnak – és amikor ez megtörténik, úgy értem, amikor már tényleg elérkezek arra a pontra, hogy már a józan eszem elvesztése a tét, akkor egy szempillantás alatt vége szakad a lidércnyomásnak, és a rám telepedő földöntúli sötétség úgy foszlik semmivé, mintha valóban csak egy rossz, egy elbeszélhetetlenül gonosz álom lett volna. És én ott maradok a lucskossá izzadt pizsamámban és a rekedtté sikoltozott hangszálaimmal a szinte természetellenesen üressé és idegenné vált szobámban. Már gépiesen kelek fel és húzom el a nehéz selyemfüggönyöket, hogy ellenőrizsem, amit az első ilyen agóniával telt éjszaka utáni reggelen fedeztem föl: ablakom üvegébe valaki vagy valami az örület vízióit vési éjjelente, minden bizonnyal azon okból kifolyólag, hogy elmém és lelkem felett az uralmat végleg megszerezze. Im máron huszonhárom napja kell újra ráeszmélnem a rémisztő valóságra, hogy bármennyire is szeretném hinni, mégsem csak egy beteg rémálom vert fel az éjszaka kellős közepén. Bizonyosága kegyetlenül tépi fel a rettegés egy újabb rétegét a lelkemben. Mint akkor legelőször, ma is úgy állok némán az ablakom előtt, bámulva a rám telepedő gonoszság egyértelmű bizonyítékát. Ablakom üvegének *külső* fele ugyanis még jobban össze van karistolva a kemény üvegbe vésett érthetetlen, de mégsem rend nélküli, kusza ábrákkal, mint ahogyan lefekvésem előtt volt.

II.

Nappal, amikor az utcáról a mindennapi élet ezernyi lármája hangzik fel a szobámba, és az aláhulló, nehéz függönyök ellenére is ragyogó fényben úszik az egész lakás, nehéz komolyan venni az éjszakai rettenet emlékeit. Ilyenkor gyakran gondolok arra, hogy minden bizonyítékom ellenére mégis csak a túl élén fantáziám játszik velem, mi több, talán az egész valóban csak álmodtam. Mennyire megnyugtató volna ebbe a meggyőződésbe kapaszkodni – de sajnos az ilyen józan pillanatok gyorsan tovaszállnak, és a lelkemre nyomban visszatelepszik a mélységes borzongás.

A legelső éjszaka után nekem is eszembe jutott az a racionálisnak tűnő lehetőség, ami talán Önökben is feltódul naplóm olvasásakor: talán valamely álmatlan huligán gyötör gonosz tréfájával éjszakánként, ami veszélyes tanulmányaim emlékein átszűrődve ilyen rémálmokat okoznak nekem. Nos, hadd tegyem hozzá a beszámolómhöz a nyilvánvaló tény: szobám két emeletnyire van a földtől, és bizony nincsen az ablakom alatt sem erkély, sem olyan kiszögelés, amelyen bárki felkapaszkodhatna. Az első ilyen gyötrelmes éjszaka utáni reggelen ez volt a legelső dolog, amit ellenőriztem. Megvallom, annyira felajzott a félelmes emlék, hogy magam is megpróbálkoztam az ódon téglafal fúgáiba kapaszkodva felmászni a szobám ablakáig, hiszen ha nekem sikerül, nyilván más is meg tudja tenni – de nem sikerült. Ez a tény egyszerre volt megnyugtató és még inkább

nyugtalanító. Megnyugtató, hiszen így a józan magyarázatot kizárva kapaszkodhattam abba a bizodalomba, hogy a rémisztő emlékeim mégsem voltak valóságosak, csak tébolyult álmaim visszhangoztak az elmémben. Ugyanakkor nyugtalaná is tett, hiszen ha nincsen rájuk racionális magyarázat, viszont mégsem pusztán álmokképek, nem marad más, csak az ismeretlen irracionális.

A második álmatlan éjszaka után beszélgetésbe elegyedtem Mr. Ralph Teddick-vel, egy igen kellemes és művelt úrral, aki a közelben lévő elemi iskolában dolgozott tanítóként. Ő is egyedül élt, mint jómagam, és egyébként éppen az alattam lévő lakás bérlője volt már évek óta. A kapualjban futottunk össze, és az udvarias üdvözlés után röstelkedve kértem bocsánatát amiatt, hogy az éjszakai lázálmaim okozta rémült kiabálással minden bizonnyal neki is kellemetlen perceket szerezhettem. Biztosítottam róla, hogy nem ment el az eszem, csak a szörnyűséges álmaim készítették a tehetetlen kiáltozásra, azonban lakótársam őszinte döbbenete és határozott ellenkezése még kínosabbá tette magyarázkodásomat. Határozottan állította ugyanis, hogy semmiféle kiabálásra nem riadt fel az elmúlt éjjeleken, tehát nincs is mit felrónia nekem. Erre megkérdeztem tőle, nem hallott-e bármilyen más jellegű hangokat, nem ébresztette-e fel bármilyen körülmény az éjszakai pihenéséből, de erre a kérdésemre is nemleges választ adott, majd felvetette, hogy talán maga a lázalom miatti hánykolódásom is csupán álmom volt, ami a valóságban meg sem történt, csak a képzeletem emléktöredékeiben maradt meg a kízó nyomai. Zavaromban csak annyit válaszoltam, hogy minden bizonnyal így történhetett, és gyorsan elbúcsúztam alsó szomszédomtól. Napközben azért meglátogattam Mrs. Howkinst is, a háziasszonyunkat, aki a földszinti lakásban lakik, és a havi lakbér kifizetése közben mintegy mellékesen megjegyeztem, hogy pár napja nemigen tudok aludni bizonyos furcsa éjszakai hangok és zörejek miatt. Ő is nagyon elcsodálkozott, és biztosított arról, hogy ő sem hallott semmiféle hangokat, sőt, a ház lakói közül én vagyok az első, aki ilyen élményekről beszámol neki.

A sikertelen kérdezősködésem kissé megingatta a bizonyosságomat, hogy mindezek az élményeim valóban megtörténtek-e velem, ezért úgy döntöttem, hogy mielőtt végképp lezárnám az ügyet, és az éjszakai hányattatásaimat a rémálmok kategóriájába sorolnám, alapos vizsgálatnak vetem alá az ablakomat is. Ahogy széthúztam a függönyt, teljesen egyértelműen látszott, hogy az üveg bizony alaposan össze van karistolva, sokkal sűrűbben, mint ahogy azt vártam volna. Be kell ismernem, korábban ügyet sem vettem az ablakra, így azt sem tudom megmondani, vajon ott voltak-e az üvegbe karcolt kuszaságok az első rémes éjszaka előtt is, hiszen az ablakomat szinte mindig csipkefüggönyök takarják, és a takarításával a ház bejárónője foglalatokosodik, nekem ezzel sosem volt dolgom. Tény, hogy azalatt az egy esztendő alatt, amióta e lakást bérelem, korábban egyszer sem vizsgáltam meg a szobám ablakának üvegét, ez tehát a felfedezésének napján, bár furcsának tűnt, semmiféle külön jelentőséggel nem bírt számomra. Ha nem folytatódott volna a rettentő éjszakai látomások, le is zárhattam volna az ügyet, hiszen nem állt volna módomban bizonyítékként tekinteni a karcokra. Azt is meg kell mondanom, hogy éppen ezért a vizsgálódásom legelején nem is voltam túl alapos az üveg véseteinek megfejtésében, hiszen ránézésre mindenféle rendszert és jelentést látványosan nélkülöztek. Komolyabb vizsgálatra csak a negyedik rémálmokkal terhes éjszaka után került sor, amikor már tagadhatatlanná vált a karcok megszaporodása, hiszen addigra már szinte egyetlen ép négyzetcentimétere sem maradt az egyébként teljesen sima üvegfelületnek.

Így történt, hogy az ötödik nap délutánját a saját ablakom tanulmányozásával töltöttem, és ekkor igazán örültem annak, hogy egyedül élek, mert ha lenne családom, és láttak volna lázas tevékenységem közepette, jogosan hihették volna, hogy megbolondultam. Félrehúztam a nehéz függönyöket, a karosszékeket az ablakkal szembe állítottam, és egy jegyzetfüzetet kezembe véve a kusza karcolatok tanulmányozásába kezdtem. De még mielőtt megosztanám mindazt, amire ezen a délutánon ráeszméltem, hadd válaszoljak meg egy egészen magától értetődő kérdést, amire eddig inkább csak utalást tettem beszámolómban. Méltán kérdezheti ugyanis bárki, vajon miért nem keltem fel éjszaka, amikor a csikorgó kaparászt hallottam az üvegen, és miért nem győződtem meg arról, mi is történik valójában, egyszerűen félrehúzva a függönyt, esetleg kitarva még az ablakot is? A beáramló hűvös éjszakai fuvallatok még jót is tettek volna józanságom megerősítésének. És igen, annyira egyszerű módja lett volna ez a kétségeim eloszlításának, s mindegy is, mi lett volna a végeredmény, legalább bizonyosságot nyertem volna hányattatásom mibenlétéről. Sajnos azonban amennyire magától értetődő lett volna mindez, annyira nem állt módomban megtenni – ahogyan

erre, ha nem is egyértelműen, de az előbb már utaltam. Attól a szentségtelen pillanattól kezdve ugyanis, ahogy az a szörnyű éji sípolás kiragad a boldog tudatlanságból, és kezdetét veszi ez a valóságértlen lázalom, talán az ismeretlentől való jeges rettenet, vagy talán *maga* az ismeretlen, amelytől rettegek, szó szerint megbénítja testemet, olyannyira, hogy még csak a fejem sem vagyok képes az ablak felé fordítani, nemhogy kikeljek az ágyamból. Csak a szemem vagyok képes mozgatni, és rémültemben ordítani tudok, de hanyattfekvő helyzetemből csak a sötétre mázolt plafont tudom meredten bámulni. Eleinte elég volt a jeges rémület, amely átjárt, hogy meg se merjek mozdulni, de a harmadik éjszakán már kész lettem volna bátorságomat összeszedve fölkelni az ágyamból – azonban annak átélése, hogy bármennyire is akarom, képtelen vagyok még csak a legapróbb mozdulatra is, még tovább fokozta a pánikomat. Nem éreztem magamon semmiféle ismeretlen erő szorító prését, egyszerűen csak a tagjaim nem engedelmessé váltak elmém parancsának. Soha ezelőtt nem éltem át ehhez foghatót: mintha a gondolataim és a testem természetes kapcsolatát elszakították volna egymástól. Egyszerre volt megsemmisítő és megalázó ez a tehetetlen kiszolgáltatottság. Ez tehát a magyarázata annak, hogy miért vagyok kénytelen sejtéseimre és érzéseimre támaszkodni, s miért nem szolgálhatok egyértelmű válaszokkal e jelenség mibenlétéről.

De folytatom beszámolómmal ott, ahol e kitérő előtt abbahagytam rettenetes felfedezéseim elbeszélését. Ahogy említettem, csak a negyedik szörnyű éjszaka utáni délutánon szántam rá magam, hogy tüzetesebben is átvizsgáljam ablakom üvegét, hátha találok valamiféle értelmet abban a kuszaságban, amit félelmes éjszakai látogatóm az üveg kemény felületébe vésett. Kitértam befelé nyíló ablakom két szárnyát, és minden kétséget kizáróan megbizonyosodtam, hogy a karcok az üveg *külső* felületén találhatók. Ezt a tényt a későbbi történetek fényében kell külön is kiemelni – de mindent időrendben szeretnék dokumentálni, így ennek jelentőségéről a későbbiekben fogok értekezni. Első ránézésre nem volt semmi ráció a sötétség eme titokzatos alkotásában, az egész olybá tűnt, mint amikor egy még járni sem tudó csecsemő kezébe ceruzát adnak, és ő értelmetlenül firkál és satíroz, míg ügyetlenségével szét nem szabdálja magát a papírt is. Csak durva firka, valami kemény és éles tárggyal talán, papír helyett a rideg ablaküvegbe. Mégsem tudtam levenni a szemem a kusza vonalakról, mert valami a tudatlanságom legvégső szegletében azt súgta, értelmet fogok találni ebben az értelmetlenséget árasztó szörnyűségben, ha nem adom fel a keresését. Néztem távolabbról, hátha az összképbe van rejtve valamiféle titkos üzenet, majd centiméterről centiméterre haladva egészen közélről vizsgáltam át az ablakom teljes felületét, egyik keretétől a másikig. Mindhiába. Sokadik nekirugaszkodásra is csak esztelen kaparászásnak tűnt, semmi többnek. Arra azonban elég hamar felfigyeltem, hogy olyan hajmeresztő egyenletessége volt a kemény üvegfelületbe vésett milliányi ároknak, mintha egy kifejezetten erre a célra készített szerszámmal vésték volna az üveget, gondosan vigyázva, hogy mindenütt egyforma mélységben fussanak az örület ábrájának megmagyarázhatatlan mintái. A lidérces alkotás végeredménye egyáltalán nem olyan volt, mint amilyennek maga az alkotás hallatszott. Mert ez előbbi mintha mértani precíziségről árulkodott volna, míg éjszakánként olybá tűnt, mintha pokolbéli látogatóm dühében a karmaival csapdosta-tépte volna az ablaküveg tükörsima felületét. A több órányi hasztalan vizsgálódás után kimerülten roskadtam le karosszékembe, amikor egy hirtelen fuvallat becsapta az ablakot. Talán valahol kinyílt egy ajtó, esetleg valamelyik lakótársam szellőztetésre tárta szélesre saját ablakát, és a küszöbök alatti rés elegendő volt ahhoz, hogy keresztülfújja mérgét lakásainkon a kóbor koraesti szél. Mindenesetre amint az ablakaim a huzatnak engedve maguktól becsapódtak, lelökték az ablak belső párkányán hagyott nagyítóüvegemet, amellyel az imént még a karcokat tanulmányoztam. Kellően emelkedtem ki puha fotelemből, amelyben épp csak elfészkelődtem, hogy felvegyem a padlóról a műszeremet, s ahogy az ablakpárkány alá guggolva, szinte az ablak síkjából föltekintettem, hirtelen meglátni véltem az üvegbe vésett kaotikus vonalak hihetetlen üzenetét. A perspektíva volt a kulcs, nem szemből kellett nézni, hanem alulról, szinte a felszín síkjából. Ha nincs e véletlen széllökés, talán sosem jutott volna eszembe a karcokat ilyen lehetetlen szögben is szemügyre venni. Azt a kóbor szélhuzatot azóta én már százszor is elátkoztam, és a későbbi történeteket figyelembe véve már szinte teljesen bizonyos vagyok abban, hogy amit én akkor még a véletlen művének tekintettem, nagyon is tudatos közbeavatkozása volt annak a rettenetes földöntúli hatalomnak, amely oly erőteljesen igyekezett fölfedni magát előttem.

III.

Megpróbáltatásaim ötödik napján tehát ott térdeltem az ablakom alatt, s a nyakam majd kitört, ahogy arcomat a falhoz préselve próbáltam értelmezni az üvegbe vésett ábrák új formájában elem tárulköző összképét. Ebből a perspektívából bizonyos vonalak egybeolvadtak, bizonyos térközök megszűntek, mások pedig láthatóvá váltak, s ami így kirajzolódott előttem, az felettébb hasonlított lakóhelyem, New England körvonalaire. Azért sem volt ez egyértelmű szemből rátekintve a képre, mert a térkép negatív módon volt az üvegbe karcolva, határait éppen nem a vésett vonalak, hanem az üresen maradt térközök tették láthatóvá – de csakis ebből a felettébb rendellenes perspektívából.

A felfedezésem egyszerre volt bámulatra méltó és félelmetes. Ugyan miféle értelem képes ilyen precíz ábrát az ablaküvegbe karmolni, s ami még szédítőbb kérdés, vajon mi célból teszi ezt? Éreztem, ahogy zsibbadni kezdenek combjaim a feszült térdepléstől, de nem bírtam elszakadni a hihetetlen alkotás tanulmányozásától. Ha valaki rám nyitott volna, s meglátta volna, ahogy kitekert pózban térdepelek a falhoz lapulva, bizony sokáig kellett volna érvelnem épelméjűségem védelmében – de szerencsére egyetlen ismerősömnek sem volt érkezése látogatásával megzavarni szédült kutakodásomat.

Ahogy folytattam az elem táruól látvány részleteiben való elmélyedésemet, felfedeztem, hogy erre a földöntúli vaktérképre készítője tisztán felismerhető véste föl a megyénket átszelő Miskatonic-folyót, szintén azon a negatív módon, amiképpen a határvonalak is felismerhetővé váltak. A folyó ugyan néhány kanyarulatában eltért az általunk ismerttől, és volt néhány olyan mellékága is, amelyek létezéséről sosem hallottam, illetőleg egyetlen általam ismert térkép sem tartalmazta, de teljes bizonyossággal állítom, az üvegbe karcolt térkép a Miskatonic-ot ábrázolta. Utóbb sokszor villant eszembe ez a kép, s nem egyszer jutottam arra a határozott meggyőződésre, hogy amit láttam, különösen hihetetlen tapasztalásaim fényében, minden bizonnyal a folyó emberi történelem előtti medrét és folyását ábrázolhatta.

Megszédített és borzalommal töltött el mindezek felismerése. Nem csak az felfoghatatlan számomra, hogy miféle teremtmény készíthette ezt a szörnyűségees ábrát, de azt sem tudtam elképzelni, hogy miként volt képes ilyen precíz munkával, ennyire világosan felismerhető térképet karistolni a rideg üvegtáblába, ráadásul olyan módon, hogy az csak ilyen kitekeredett és valószerűtlen perspektívából legyen értelmezhető. Azt pedig végképp nem voltam képes felfogni, hogy mindennek mi a célja. Vajon mire, és milyen megfontolásból akarja felhívni a figyelmem félelmes éjszakai látogatóm? Vagy talán csak merő véletlen, hogy éppen engem szemelt ki kárhözatos működésének elszenvedőjeként?

Mivel igen elszaladt a délután, és már kezdett besötétedni, úgy döntöttem, hogy bőven elegendő hátborzongató felfedezésben volt részem ezen a napon, ezért a kutatásomat felfüggesztettem. Gyorsan rendbe tettem magam, és átléptem a házammal szemközti vendéglőbe, hogy szokásos könnyű vacsorámat elfogyasszam. Az estém és éjszakám további részéről a korábban elmondottakhoz képest nincs mit hozzátennem: a korahajnali lidércnyomás, a tehetetlen bénultság, az ablaküveg karistolásának csikorgása, és a fülsértően magas vijjogás, ahogy az előző éjszakákon is, ugyanúgy azon, és a következő éjjeleken is megisméltődtek.

IV.

Már kilenc alkalommal látogatott meg félelmes és titokzatos éjszakai látogatóm, minden bizonnyal a túlvilágról, vagy ha az nem létezne, akkor a végtelen kozmosz valami kibeszélhetetlen dimenziójából, hogy iszonytató éji tevékenységével épelméjűségem elvesztésének szélére sodorjon. Mivel semmi okom nem volt arra gondolni, hogy a következő napokban bármi változás állna be sorsom folyásában, úgy döntöttem, a magam kezébe veszem a történések irányítását. A következő éjszaka ocsmánysága azonban olyannyira túltett minden előzőn, hogy szinte elmondani sem merem. Az ablaküvegbe vájt térkép felfedezése kijózanítóan bizonyította, hogy éjszakai megpróbáltatásaim mégsem lázas rémálmaim megfoghatatlan szüleményei, hanem valamiképpen a valóságban zajló megmagyarázhatatlan és gonoszsággal teljes események. Ez pedig egyszerre hatott rám valami eleddig ismeretlen, felvillanyozó izgalommal, és egyúttal gyomorforgató rettegéssel.

Megpróbáltatásaim tizedik napján tehát vakmerő kísérletre szántam el magam. Elhatároztam, hogy történjék bármi, ébren maradok ama félelmes hajnali óráig, míg másvilági látogatóm meg nem érkezik az ablakomat karistolni, s ha nem hagy el józan eszem és bátorságom, vastag függönyömet félrerántva bizony szembenézek kilátástalan állapotom okozójával.

A délután folyamán igyekeztem szundítani, hogy az éjszakázást jobban bírjam. Szokott vacsorám magányos elköltése után felszerelkeztem egy nagy bögre jó erős indiai kávéval, amit kérésemre Peterson úr, a vendéglős bocsátott rendelkezésemre. Kényelmes fotelomat az ablakkal szemközt igazítottam, és elhúztam a vastag bársony függönyöket. A várakozás óráit olvasással terveztem elütni, s ehhez az egyetem könyvtárából kikölcsönzött *Álmok a létezés határán túlról* című könyv tanulmányozását választottam, melyet egy egyiptomi ásatáson nyomtalanul eltűnt német régész professzor, bizonyos Wolfgang Richthofen írt, de csak alig néhány oldalt sikerült átbogarásznom felajzott lelkiállapotomban.

Hogy pontosan mikor is szokott érkezni embertelen éji látogatóm, azt nem tudom, mivel az idő megszűnik abban a nyomorult bénaságban töltött időben, míg a sátáni lármában magam is csak üvöltök, abban azonban egészen bizonyos voltam, hogy csakis éjfél után veheti kezdetét a lidércnyomás. Miután tehát elütötte a tizenkettőt a nappaliban lévő ódon falóra, a rettenetes feszültség bennem azonnal az egekbe szökött, s attól fogva a percek mintha megszűntek volna számomra létezni. Görcsösen markoltam a fotel karfáját, reménykedve, hogy úgysem történik semmi, és ezen az éberén töltött éjszakán végre kiderül, hogy csak megtépázott fantáziám tartott delíriumos fogságában az elmúlt napokban. Fogalmam sincs, meddig kellett várakoznom, számomra egy örökkévalóságnak hatott. Aztán egyszerre csak meghallottam. Mintha hatalmas szárnyak suhogása lett volna, aminek hangjai átszűrődtek a csukott ablakon. Mindössze két vagy talán három szárnycsapás hallatszott, de olyan mély és öblös hangja volt a felkavart levegőnek, mintha ama szárnyak legalább három métereseek lennének. Olyan erősen martam bele a karfába félelmemben, hogy jobb kezem két ujján is betörték a körmeim – bár ezt csak reggel vettem észre, akkor fel sem tűnt.

Olybá tűnt, mintha az a rettenetes valami ott az ablakom túloldalán épp elhelyezkedett volna. Ezzel egyidőben pedig meghallottam a halkán kezdődő, majd egyre erőteljesebbé váló magas füttyögő hangot is. Az éjszakai sötétítő függöny sajnos olyannyira vastag bársony anyagból készült, hogy bármennyire is szerettem volna látni legalább a körvonalait rémisztő látogatómnak, a külső fényekből s árnyakból semmi nem szűrődött át rajta. Reszkető kézzel nyúltam a firhang széle felé. A sípoló hang váratlanul abbamaradt, és hirtelen mintha üressé vált volna minden körülöttem: semmi nesz nem hallatszott, csak a szívem vad dübörgése, amit talán az a valami is meghallott odakinn. Hosszú, iszonyatba fagyott másodpercek után, amikor egy apró mozdulatom hatására a fotel hatalmasan reccsent alattam, az idegeim felmondták a szolgálatot, és egy kétségbe esett üvöltést hallatva félrerántottam a függönyt, olyan esetlen vadsággal, hogy a nehéz anyagot tartó farúd hangos reccsenéssel tört ketté.

Őszintén megvallom, fogalmam sincs, mi történt az iszonyat azon kimerevedett pillanatában. Emlékszem, ahogy a karjaimat öntudatlan reflexeimet követve a fejem fölé tartom, hogy védjem magam az aláhulló vastag bársonytól, és ezen mozdulatom közben a fotelemmel együtt épp hanyatt dőlni készülök. Érzem, ahogy a kettétört vastag karnis felsérti a védekezésképp magam fölé emelt alkarom, érzem a horzsolódó bőr fájdalmát, s ahogy valami fémes alkarész, talán a függönyt tartó karikák felsértik a bőrömet és belemarnak a húszombba. A hirtelen mozdulattól alám kerül a régi könyv, ami eddig az ölemben pihent, és olyan szerencsétlenül szorul az oldalam és a fotel karfája közé, hogy a bőrkötésű borító fájó reccsenéssel szakad le a könyv gerincéről. Ráadásul a kávésbögrémet is sikerült elsodornom, s a langyossá hűlő ital maradéka egyszerre borítja be a hálóköpenyem, a könyv szétmálló lapjait és az ölemben hulló függöny bársonyát. Ám a következő pillanatban, és Isten a tanúm rá, hogy valóban a következőben, már az ágyamban fekszem a pizsamámban, ugyanabban a kinyújtott és merev pózban, mint az előtte lévő éjszakákon, tekintetem mereven a plafon oly jól ismert pontjára szegezve. Rekedt ordításom keveredik a fülsüketítő éles vijjogással, valamint az ablaküveg karcolásának hidegrázó csikorgásával, pontosan úgy, mint az előző éjszakákon. A bőröm egyszerre ég és fagy, és valami szörnyű láz cikázik a talpamtól a fejem búbjáig.

Most sem tudom, mennyi ideig tartott az üvöltésem és benuhátságom – de addig a feneketlen magány kárhozáatát éltem át, pontosan úgy, mint az azt megelőző éjszakákon. Aztán hirtelen minden elmúlik, mint máskor is. A torkom fáj az igénybevételelől, a nyakam pedig még merev a görcstől – de ezek is a már jól ismert tünetek. A hasogató fájdalmak közepette oldalra fordítom a fejem, az ablak felé: s mintha semmi sem történt volna, a függöny elhúzáva, a fotel a sarokban, s rajta gondosan összehajtogatva hálóköpenyem, amelyet meggyőződéseim szerint néhány perccel ezelőtt még magamon viseltem. A kis éjjeli asztalon ott a könyvtári könyv, természetesen sértetlenül, s mellette a bögrém. Valahogy egészen biztos voltam abban, ha képes lettem volna felkelni az ágyamból, a kávéim maradéka még melegen gőzölgött volna a bögrében. S reggel, mire visszatér az erőm, és helyreáll a világnak forgása még Arkham ezen elátkozott szegletében is, immáron a megváltozhatatlan iszonyatba beletörődve konstatáltam, hogy az ablakom üvegén a karcok ismét tovább gyarapodtak és kuszálódtak. Talán valóban csak álmodtam az egészet. Az egyetlen dolog, amire azonban nem találtam semmiféle magyarázatot, hogy vajon mi horzsolta és karistolta véresre a jobb alkarom azon az éjszakán.

V.

Ismét eltelt néhány nap. Egyre kialvatlanabb és ziláltabb lettem, amit Mrs. Howkins meg is jegyzett minden egyes alkalommal, amikor csak találkoztunk. Ilyenkor motyogtam valamit arról, hogy rosszul élek gyötörnek, bizonyára valamilyen lappangó betegség tünetei, s igyekeztem gyorsan elmenekülni az állapotom mibenlétét firtató további kérdései elől. Kétségbeesésemben meglátogattam az öreg Smith doktort, és kértem tőle némi erős altatót, de az sem használt. Hiába vettem be lefekvéskor az előírt dózist, majd másnap annak a kétszeresét, ama szörnyű óra kezdetén a medicina jótékony hatása semmivé foszlott, és minden ugyanúgy történt, mint máskor. Előtte s utána mélyen aludtam, de az örület visszatérő óráit minden éjjel teljesen éberem töltöttem. Amire pedig végképp nem tudtam magyarázatot találni, hogy ama rettenetes, a kiabálás, a görcsös mozdulatlanság ennyi idő múltán sem mérséklődött. Nem lehetett hozzászokni a rám telepedő iszonyathoz, minden egyes éjszaka ugyanaz a teljesen ismeretlen és elemi erejű páni rémület szippantotta magába minden józanságom és reménységem, ami a legelső éjszakán tört rám. Azt hinné az ember, a szenvedéshez és a fájdalomhoz is hozzá lehet szokni – azonban ez valami olyan borzalom volt, amelyhez képtelenség volt idomulni.

Megpróbáltatásaim legrettenetesebb eseménye a tizenötödik napon következett be, vagyis augusztus tizenkilencedikén. Ami történt, olyannyira döbbenetes és megmagyarázhatatlan volt, hogy miatta mind a mai napig összesúgnak a hátam mögött a ház lakói.

Történt, hogy midőn napi kutatómunkámat befejezve hazatértem az egyetemről, postaládámban egy összehajtogatott levél várt, melyben Mrs. Howkins invitált magához haladéktalanul, amint hazaérkezem. Így utamat az emeletre vezető lépcső helyett a gondnoki lakás felé vettem, és bekopogtam derék háziasszonyunk ajtaján. Mrs. Howkins hűvös udvariassággal fogadott, majd rögvést a tárgyra tért. Elmondta, hogy a mai napon volt aktuális a ház ablakainak alapos megtakarítása, amelyet két segítőjével szokott elvégezni minden hónapban egyszer. Összeszorult a gyomrom, mert sejtettem, mi fog következni ezután. Míg ő néhány mondatban nyájasan összefoglalta, hogy a bérleti szerződésünk alapján milyen felújítási és javítási munkálatokat fedeznek az általam fizetett lakhatási díjak, bevallom, én közben azon gondolkodtam, milyen ésszerű magyarázatot adhatnék az összekaristolott ablaküvegre. Vajon elhinné-e történetemet, s megőrizhetném-e épelméjűségembe vetett hitét azzal, ha neki is megmutatnám, ama kitekert perspektívában látható egyértelmű kartográfiát az üvegbe vésve?

Mikor újból háziasszonyomra tekintettem, már egy tanúk aláírásával is ellátott papírost tartott felém szigorú tekintettel. A papíros egy kötelezvény volt, melyben elismerem, hogy mivel megrongáltam az általam bérelt szoba ablakát azzal, hogy az üveget valamilyen éles szerszámmal *belülről* keresztül-kasul összekaristoltam, a kicserélésének valamennyi költségét vállalom és haladéktalanul megfizetem.

Midőn végigfutottam a kötelezvény rövid praebulumját, egy pillanatra megkönnyebbültem, hogy a jelek szerint mégsem lesz szükség kínosan magyarázkodnom, azonban valami zavaró apróság, amit először nem is tudtam megfogalmazni, nyugtalansággal, majd egyre erősödő pánikkal töltött el. Újból és újból elolvastam a néhány sornyi kézzel írott szöveget, s egyszer csak felfedeztem azt a rövid szócskát, amitől azon nyomban kivert a veriték, és gyomrom úgy összeszorult, mintha satuba fogták volna. *Belülről...?*

Egyetlen szó nélkül kirohantam Mrs. Howkins nappalijából, és kettesével szedve a lépcsőket, mint aki megőrült, rohantam a szobámba, hogy ellenőrizsem, amit a papíron olvastam. Az ajtóm hatalmas csattanással vágódott a falnak, ahogy berontottam, és öles léptekkel máris az ablakomnál teremtem, amely előtt kivételesen be volt húzva a nehéz sötétítő függöny, annak ellenére, hogy jómagam, mint minden reggel, ma is félre húztam s illő módon ki is kötöttem az erre szolgáló rögzítő szalagokkal kétoldalt. Mrs. Howkins akkor ért fel a szobámba, kicsit lihegve attól, hogy a nyomomban maradjon, mikor félrehúztam a bordó bársony lepleket - és épp meghallotta a belőlem kiszakadó rémült kiáltást. Az ablaküveg ugyanis nem volt sehol.

Újból lenéztem a rohanásban kissé meggyűrődött, de még kezembe tartott papírlapra. A kötelezvény magában foglalta egy darab új üvegtábla megvásárlását, és Mr. James Epping asztalos mester által történő kicserélésének munkadíját is.

Értetlenül néztem hátra háziasszonyomra, akinek arcán ebben a pillanatban csak – a faragatlan viselkedésem miatt egyébként teljes érthető – felháborodást láttam. Szárazon közölte velem, hogy a jövőben tartózkodjak bizarr művészi hajlamaim ilyen irányú kielésétől, legalábbis ami az ablaküveget érinti, és természetesen viselnem kell hóbortom anyagi következményeit. Az ablaküveget a délelőtti órákban az asztalosmester már el is távolította, de az új üveget csak a következő napra tudja méretre szabni és helybe szállítani, ezért az éjszakát kivételesen ilyen módon kell eltöltenem. Szerencsére a nyári éjszakák most épp melegek és szárazak, de ha kívánom, a cselédlakásban tud egy szobát biztosítani átmenetileg erre az éjszakára.

Megsemmisülve álltam az üveg nélküli ablakkeret előtt. Magam sem tudtam megmagyarázni miért, de mintha eltulajdonítottak volna tőlem valami kimondhatatlan értéket, valamit, ami már egyé vált velem, ami a lényem részévé idomult. Úgy éreztem, megloptak és magamra hagytak, holott örülnöm kellett volna, hogy az ismeretlen alkotta förtelmes ocsmányság végre eltűnt a szobámból.

Háziasszonyom rövid torokköszörülés után még hozzátette, hogy elvárja az okozott károk mielőbbi rendezését, majd megfordult és távozni készült. Nekem azonban muszáj volt megkérdezni tőle azt, ami zaklatottságom kiváltója volt, tudván, hogy ezzel a józan és tisztességes életembe vetett hitét, s talán az itteni lakhatásom folytatását is kockára teszem.

- Bocsásson meg Mrs. Howkins, de egészen biztos abban, hogy az ablaküvegbe vésett karcok az üveg *belső* felén voltak, s nem a külsőn?

Mélyen a szemembe nézett, s láttam benne azt a szomorú elbizonytalanodást irányomban, amitől jogosan tartottam. Majd biztosított róla, hogy a Mrs. Eva Bennett bejárónő, aki a karcokat felfedezte, a szomszéd szobát bérlő Mr. Jacobs, akit tanúként áthívott, Mr. Eppings, az asztalos mester, s természetesen ő maga is megvizsgálta a karcokat, és egyértelműen az ablaktábla *belső* felén volt az összes véset. Mindezt a megnevezettek aláírásukkal is tanúsítják.

Össze voltam zavarodva, én ugyanis teljes bizonyossággal emlékszem a saját vizsgálódásaimból, hogy valamennyi karistolás az üveg *külső* felén volt. Talán mégiscsak valamiféle visszatérő rémálom telepszik rám az éjszakák ama szörnyűséges óráiban, s a karcokat magam készítem valami holdkóros tudattalan állapotomban? Ezek szerint mégis csak eszem elvesztése fenyegetne? Pedig annyira valóságosnak tűnik minden, a hangok, a torkom rekedt fájdalma a ki tudja meddig tartó kiabálás miatt, az átizzadt hálórúha... És az a sziklaszilárd bizonyosság, hogy karcok kívül voltak!

Zavart tépelődésembe azonban váratlanul egy másik rémisztő gondolat furakodott be. Megengedve, hogy mégis valóságosak a hányattatásaim, vajon mi fog történni ezen az éjszakán, amikor rettenetes

látogatóm visszatér majd, hogy démoni művét folytassa, de azt nem találja sehol? Vajon nem lenne-e biztonságosabb elfogadnom a cselédszoba rejtekét erre az éjszakára?

Úgy döntöttem, ezen az éjszakán mégis inkább az alagsorban alszom. A rendelkezéseimre bocsájtott cselédszoba szűkös és puritán volt, de legalábbis reménykedhettem abban, hogy oly hosszú idő után talán békességben végigalhatok egy teljes éjszakát. Ha tudtam volna, hogy a házban üresen áll a helység, már sokkal korábban leköltöztem volna, s talán akkor a sorsom is máképp alakulhatott volna. Legalábbis akkor jó volt ebbe a hitbe kapaszkodni - de azóta tudom, ez csupán hiú ábránd volt.

Szokásos vacsorám elköltése után hamar nyugovóra kívántam térni. Megmosakodtam, átöltöztem pizsamaruhámba, s felvettem a hálóköntösömet is. Szobám ajtaját bezártam, s indultam volna az alagsor felé, mikor egy hirtelen indíttatásnak engedve mégis visszafordultam a folyosóra, és bekopogtam a szomszéd szoba ajtaján. Szerencsémre Mr. Jacobs még ébren volt. Elnézést kértem tőle a késői alkalmatlankodásért, tájékoztattam, hogy az éjszakát a lenti cselédszobában fogom tölteni, és megkértem, hogy reggelig legyen szíves, őrizze magánál szobám kulcsát. Először értetlenül visszautasította a kérésem, de biztosítottam, hogy ezen ártatlan kérésemnek nagyon fontos és személyes jellegű oka van, s lekötelezne, ha segítségemre lenne. Végül átvette a kulcsot, és a következő, egy héttel későbbi találkozásunkig – állítása szerint – mindvégig meg is őrizte.

Természetesen nem mondhattam el a jó Jacobs úrnak, hogy éjjelente talán holdkóros révületben olyan dolgokat cselekszem, melyekről később nem tudok számot adni, s azzal, hogy megszabadultam bezárt szobám kulcsától, lehetetlenné teszek bármiféle tudattalan eseményt, legalábbis ezen az éjjelen. Nem mintha komolyan hittem volna a történések ezen magyarázatában.

Megvallom, jó érzés volt elszabadulni a rettenet szörnyű emlékeitől, melyek szobámhoz kötöttek, és valami újonnan született reménységgel a szívemben lépkedtem a lépcsőn lefelé, ideiglenes szállásomra. Az idegen hely miatt kicsit nehezen aludtam el, de végül elnyomott végre az oly régóta várt békés álom.

A következő, amire emlékszem ebből az éjszakából, a saját ordításom oly jól ismert és sokadszorra is oly elviselhetetlen hangja, melybe fülsértő magasságú sípolás és vijjogás, valamint az üveget véső fém elviselhetetlen csikorgása keveredik. A szemhéjamat mintha valami ismeretlen erő tépné föl, s görcsbe merevedett tekintetem újra az oly sokszor látott plafon felé feszül. A hidegrázás és az égető láz, mely ilyenkor mindig a végkimerülés szélére kényszeríti egyre gyöngülő testemet, eltörpült az iszonyatos felismerés mellett: ismét a saját ágyamban fekszem, a saját szobámban. S minden ugyanúgy történik, mint az előző borzalmas éjszakákon, annak ellenére, hogy néhány órával korábban még a pinceszinten lévő cselédszobában tértem nyugovóra, a szobám kulcsától is megszabadultam, ráadásul egészen biztosan nem volt üveg az ablakkeretben.

Nem tudom, meddig tartott, de ugyanolyan hirtelen ért véget, mint a korábbi éjjeleken. Nem szégyellem bevallani, ezen az éjszakán, épp az előzmények hatására, az ordításomba már reményét vesztett zokogásom is belevegyült, és pizsamanadrágomon – szörnyen röstellem leírni is – de mintha vizeletfoltok is megjelentek volna. Mihelyt visszatért testembe az erő, még mindig hangosan zokogva botladoztam el az ablakig, és húztam el a nehéz bársonyt. Meglepetést már nem is éreztem, csak rettegést és undort, mikor az utcán álló elektromos lámpák fénye megcsillant az ablaküveg összekaristolts felületén. Tenyeremet a rideg üvegre szorítottam, s talán csak az értelmem mélyén tudatosult akkor, hogy mégis nekem volt igazam, azok a karcolatok nem belül, hanem kívül vannak. Megadóan roskadtam le az ablak alá a földre, hogy abban a kitekeredett pózban még egyszer fölnézhessek szülőföldem oly jól ismert, mégis más térképére, mely részleteinek kidolgozása éppen annyira haladt előre a tegnapi éjjel óta, mint a korábbi napokban szokott.

Bárcsak ennyi örületbe kergető iszonyat elegendő lett volna arra a borzasztó éjszakára! A legfélelmesebb dolgot azonban csak most készülök leírni. Egy órába is beletelhetett, míg össze tudtam szedni magam abból a kétségbeesett és rettegéstől szétzilált állapotomból, és visszatámolyogtam az ágyamig. Erőtlenül roskadtam le, és hogy tudatosítsam, hány órákor értek véget kinszenvedéseim, felpattintottam zsebóráim fedelét, mely az éjjeli szekrényem tetején pihent. Mutathatott volna bárakármennyi időt is a szerkezet, az sem lett volna sokkalóbb, mint ami a

szemem elé tódult: a zsebórámról eltűnt az üveglap. Abban a pillanatban éreztem, ahogy a pórusaimba visszatér és szétárad a remegés. Végtelen lassúságúnak tűnt, ahogy reszketve lábra álltam, és körbefordultam a kinti lámpák fényében derengő szobában. Az ódon falióráról, a falon függő két olajfestmény keretéből, a szoba sarkában lévő kis mosdótál fölötti tükör keretéből, a vitrines szekrény ajtajából - mindenhol eltűnt minden üveg, s valamilyen megmagyarázhatatlan és iszonyatos módon az ablaküveg nélküli keretbe feszült, mintha sosem távolították volna el Mr. Eppings szakértő kezei.

VI.

Hét napot töltöttem kórházban. A kezelőorvosom, doktor Lewis szerint a szobámban találtak rám ájultan, amaz szörnyűséges éjjel utáni reggelen. Két napon keresztül feküdtem eszméletlenül, valamiféle mélységes mély álomban, amelyből semmilyen gyógyszerrel és terápiával nem tudtak felébreszteni. A harmadik nap délutánján minden előzmény és különösebb kísérő jelenség nélkül magamtól felébredtem, és másnap reggelre az erőm is visszatért. Napokon keresztül különféle fizikai és lelki vizsgálatok sokaságát végezték el rajtam, de mivel nem találtak semmilyen kimutatható elváltozást vagy maradandó sérülést, hat nap után elhagyhattam a kórházat.

Amikor beléptem az otthonomat jelentő ódon bérház kapuján, egyszerre fogott el a hazaérkezés meleg érzése, és a kínzó szorongás. Olyan halkán nyitottam ki a bejárati ajtót, ahogy csak tudtam, és szinte lábujjhegyen osontam el Mrs. Howkins ajtaja előtt. Semennyi lelki erőt nem éreztem magamban, hogy a bizonyára gondosan és tételesen összegyűjtött kérdéseire és elszámoltatására válaszokat adjak, főképpen mert az igazságot nyilvánvalóan nem mondhattam el neki, egy szavam sem hitte volna el.

A szerencse mellém szegődött, és senki nem vette észre, hogy hazaérkeztem, így gyorsan felsiettem a szobámba, és kulcsra fordítottam magam mögött az ajtót. Ahogy körbenéztem oly jól ismert lakhelyemen, konstatálnom kellett, hogy mindennemű üveg eltűnt a szoba valamennyi berendezési tárgyáról. Tehát nem álmodtam, mindaz a szörnyűség, amit eszméletvesztésem előtt átéltem, valóban megtörtént. Ráadásul az asztalosmester által hozott, méretre vágott új ablaküveg a falnak támasztva jelezte feleslegességét. Az ablak előtt el volt húzva a vastag sötétítő függöny, bizonyára Mrs. Howkins húzhatta be, miután rám találtak és a kórházba szállítottak. Remegő kezekkel nyúltam a vastag bársony felé, majd némi habozás után egy erős mozdulattal félrehúztam. Érdekes módon nem a félelem, hanem a megkönnyebbülés sóhaja hagyta el a szám: azok a jól ismert, iszonytató karcolatok még mindig ott voltak az ablaküvegbe vésvé. Bármennyire is rettegtem mindattól, amit ezek a karistolások jelenthettek, az oly régóta tartó kínzó iszonyat emléke után már nem tudtam volna elviselni, ha mindez semmivé lesz. S abban a percben váratlanul ráéreztem, hogy az örület azon kínzó éjszakái, a ki tudja milyen dimenziókból érkező éji látogatóm, az iszonyat tehetetlenségének iszonyata már mind hozzám tartoznak, beleszótték hálójukat a sejtjeimbe, s többé nem lennének egész nélkülük. Önkéntelen hátrább léptem az ablaktól, míg mindezekkel az új felismerésekkel megbirkóztam, de a tekintetemet egy pillanatra sem tudtam levenni az ismeretlen borzalom káotikusnak tűnő vonalairól. S ahogy gondolataimmal viaskodva némán álltam a saját ablakom előtt, váratlanul rám tört a kétségbevonhatatlan felismerés: az a megnevezhetetlen éjszakai szörnyűség többé nem fog meglátogatni, mert elkészült a művével. Nem tudom megmagyarázni honnan, de teljes bizonyossággal tudtam. S még mielőtt megmozdulhattam volna, hogy az ablak alá kuporogva, hogy a már oly sokszor gyakorolt kicsavarodott pozitúrából megszemlélhessem, mit is ábrázol rettenetes látogatóm alkotása, oly jelenés tört rám, amihez foghatót soha nem éltem át. Nem is tudom, hogyan írjam le: mintha valami nagyon gyenge szédülés fogott volna el, a térdeim bele is rogytak egy pillanatra, s azt hittem, ott helyben összeesek. Szerencsére eszméletemenél maradtam, más se hiányzott volna, ha néhány órával a kórházból való eltávozásom után máris vittek volna vissza ugyanoda. A következő pillanatban mintha hús szellő csapott volna meg, amely megmagyarázhatatlan módon mintha egyenesen a bezárt ablak üvegéből fújt volna felém. A szobámat betöltötte valami furcsa szag, nem erősen, épp csak érezhetően, de minden kétséget kizáróan felismerhető módon: mintha a sós tenger illata keveredett volna valami ódon dohos töménységgel, s valami ismeretlen savanyúszerű szaggal. Amit pedig azután láttam, arra aztán végképp nincsen elfogadható magyarázatom: mintha a kemény üvegbe vésett vonalak maguktól

mozogni kezdtek volna, elkezdtek átrendeződni, és egyszerre feltárult előttem annak az ismeretlen világnak minden részlete, amelynek elnagyolt térképszerű lenyomatát korábban csak az ablak alá görnyedve láthattam. Ez a kép azonban már nem csupán egy térkép volt, hanem egy megelevenedett tájkép, amelyben hirtelen domborulatok és hegláncok emelkedtek az ablak közepét elfoglaló rónaságból, amelyet a Miscatonic folyó eleddig ismeretlen kanyarulataival és mellékágaival ugyanúgy szelt át, ahogyan azt korábban már láttam az ablakba vésvé. A karcok és vonalak a szemem előtt rendeződtek a helyükre, s mire befejeződött e csodálatos látomás, pontosan tudtam, hogy a saját vidékünket látom magam előtt, de nem mostani, hanem valami kimondhatatlan őszereg állapotában, ahogyan még az emberiség megjelenése előtt létezhetett. Az üveg vibráló hullámozása, a tájak egymás utáni átrendeződése sorra tárta fel előttem olyan helyek titkait, amelyek közül nem egyet azonnal felismertem: Arkham városa, Dunwitch, Innsmouth, Kingsport kikötője, a századokkal ezelőtti boszorkányperek hírhedt városa, Salem. Voltak azonban olyan helyszínek is, amelyekkel kapcsolatban nem voltak pontos ismereteim: egy sziget a Miscatonic folyó egyik széles kanyarulatában, amely ma már nem is létezik, vagy egy hegyszerű képződmény nem messze a mai Worcester városától. Ahogy szóttanul álltam e minden józan magyarázatot nélkülöző másvilági jelenés előtt, átjárt ezen ismerős, mégis oly ismeretlen világ visszautasíthatatlan hívása. Nem tudom, miféle lények élhettek előttünk e földön, de a tudatuk, az emlékük, a lényük valamilyen csodálatos és egyben félelmes módon talált rám a végtelen múltból. Bár minden porcikámban remegtem e felismerésektől, a rettenetnél sokkal erősebb érzés kerített hatalmába: azon felfedezőik izgatottsága, akik először pillantják meg az addig ismeretlen világ partjait. Nem tudtam, hogy ébren vagyok-e még vagy álmodok, hogy valóban a szobám ablaka előtt állok-e, vagy még mindig egy sötét kórházi szobában fekszem valamiféle emésztő kóma halálos ölelésében – de abban a pillanatban békére letem. Megbékéltem az elmúlt hetek rémségeivel, a megmagyarázhatatlan történésekkel, az ismeretlen iszonyatával, még a gúzsba kötözött éjszakai vijjogással is. S amikor ez a földöntúli békesség elárasztotta a lelkemet, hirtelen hullámozni kezdett az ablaküveg. Igen, tudom, hogy ez olybá tűnik, mint aki a maradék eszét is elveszítette, de nem tudom mást mondani: az ablakom üvege mintha megolvadt volna, lágyan hullámozni kezdett, és a szemem előtt alakult át valamiféle kocsonyaszerű anyaggá, amely valami kékes fényben kezdett el pulzálni. S abban a pillanatban tudtam, mivégre készült a térkép: a kibeszélhetetlenül ősi világ kaput nyitott a múltból a jelenbe, és a halványkék fény lüktetéséből ellenállhatatlan hívás örvénye töltötte be az egész szobát. Én pedig már pontosan tudtam, mi fog következni.

VII.

Szerencsére még azelőtt be tudtam fejezni megpróbáltatásaim részletes megörökítését, mielőtt besötétedett volna – pedig legalább négy órán keresztül folyamatosan írtam. Igyekeztem mindent a lehető legpontosabban feleleveníteni és papírra vetni, hogy bármi is történjék velem azután, annak magyarázatát tudjam adni. Tetteim végső eredménye minden kétséget kizáróan igazolni fogja, hogy mindezen leírt események valóban megtörténtek-e velem, s azok valóban egy ismeretlen dimenzió létezésének bizonyosságai – vagy egyszerűen az eszemet vesztettem, és megérdemlem azt a szörnyű halált, amely néhány perc múlva vár rám. Ugyanis meghoztam a döntésem: át fogok lépni azon a kapun, amelynek megnyílásáért oly régóta fizetek éjszakáim gyötrelmeivel és lelkem, a fizikai világunkba s tudományos magyarázatainkba vetett eddigi hitem összeomlásával. Át fogok lépni oda, ahonnan nem tudom, hogy lesz-e visszatérés a számomra – de ez már nem is érdekel. Tudni akarom az igazságot, bárhol is legyen, s bármilyen árat is kelljen érte fizetnem még ezután. Ha tehát majd benyitnak a szobámba, aminek az ajtaját mindjárt ki is tárom, s engem nem találnak sehol többé, tudják meg, hogy eltávoztam egy eleddig ismeretlen világba, amelynek létezése alapjaiban írja át majd fizikai törvényeinket és történelmünket. Legyen naplóm bizonyítéka annak, hogy léteznek még felfedezetlen dimenziók, amelyek meghódítása még várat magára, s inspirálja mindazokat, akik hozzám hasonlóan azt gondolták, amikor megmagyarázhatatlan dolgokkal szembesültek, hogy az eszük veszett oda.

Természetesen van egy másik lehetőség is – bár jómagam ezzel jelen állapotomban már nem számolok. Lehetséges, elméletileg, hogy mégis megőrültem, s mindazon dolgok, melyekről most tételesen beszámoltam, nem többek valamely gonosz elmebaj szánalmas és pokoli vízióinál. Ha így lenne, testemet meg fogják találni az ablakom alatt összezúzva. Mert azután, hogy befejezem az

utolsó mondatot e lapokon, s szobám ajtaját szélesre tárom, át fogok lépni azon a hullámzó üvegkapun, melyet az ablakom helyén nyitott meg egy nem e világból s nem is e korból származó rettenetes lény, hogy magával ragadjon oda, ahol ember talán még sosem járt.

Mrs. Howkins, éjjeli szekrényem fiókjában találja a tárcámat, az abban lévő pénz minden bizonnyal elegendő nem csak a lakbér fennmaradó részének kiegyenlítésére, de a szobám berendezéseiről eltűnt valamennyi üveg pótlására is. Józanágom tudatában kijelentem, hogy minden, amit itt leírtam igaz, vagy legalábbis igaznak hiszem, s magyarázatul szolgál viselkedésemre, egy héttel korábbi ájulásomra, az összekaristoltt ablaküvegre. Ha összezúzott testemet nem találják meg az ablak alatt, kérem ingóságaimat őrizze meg, ha kegyes lesz hozzám a sors, talán egy nap visszajövök értük. Ebben az esetben ezen naplót kérem haladéktalanul juttassa el a Miskatonic Egyetem rektorához. Mivel nem tudom, hogy az idegen világ választása személy szerint miért épp rám, vagy ezen helyiségre esett, javaslom, e szobát ne adja ki más bérlőnek, hanem bocsássa az esetemet vizsgáló tudósok rendelkezésére, hogy tanúbizonyságom bizonyítékait gondosan átvizsgálhassák. Abban az esetben pedig, ha nemsokára csak holttestemet fedeznék fel az ablak alatt, minden ingóságomat Önre hagyom, viszont tisztelettel kérem, e lapokat vesse tűzbe, mert így e napló csak egy esztét veszített bolond képzelgéseinek memoárja. De történjék velem bármi, kérem tartson meg jó emlékezetében!

Tisztelettel, egykori lakója:

Robert S. Kleiman